

ÔNG GIÁO SƯ DẠY S

Vương Mộng Long K20

[FB](#)

– Cựu học sinh Trung Học Trn Quý Cp , Hội An . – Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Kho 20 Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam . – Chức vụ sau cùng : Thiu Tá Tiểu Đoàn Trng Tiu Đoàn 82 Biệt Động Quân . – Từ 1975 tới 1988 tù cải tạo (13 năm) từ Nam ra Bc . – Từ 1993 định cư tại Thành Ph Seattle , tiểu bang Washington , USA . – Năm 2003 tốt nghiệp University of Washington , cp bằng BA Social Sciences & Communication . – Gia cnh hiện nay : Một vợ , 4 con , 1 cháu Nội , 3 cháu Ngoại .

* * *

Một chiu cuối năm 1998 tôi vào Trường University of Washington (UW) đ đón đưa con gái áp út tan giờ học . Tình cờ tôi nhìn thấy một ông già đứng chờ xe bên bn Bus . Có lẽ ông cụ lớn tuổi hơn tôi nhiu . Hỏi chuyện , tôi mới hay , ông cụ đã qua tuổi bảy mươi , ăn tiền hưu , và đang học môn Truyn Thông (Communication) năm Senior . Tôi chợt nghĩ , thời gian này mình cũng không bận lm , tại sao không tr lại trường ? Ít ra cũng học thêm được vài điu hay . Th là , hôm sau tôi nộp đơn xin trc nghiệm trình độ Toán và Anh Văn đ xp lớp tại Shoreline Community College (Shoreline CC) .

So với các trường đại học cộng đng quanh vùng , thì học phí của Shoreline CC tương đối nhẹ . Thật là , không có gì din t ni nim vui sướng tốt cùng của tôi bui đu được cp cấp tr lại trường làm học trò . Ba mươi lăm năm sau khi rời gh nhà trường (1963) đ tình nguyện vào quân ngũ , tôi đâu ngờ còn có ngày được ngi dưới lớp nghe lời thy giáo ging ? Xung quanh tôi là những người tr tuổi vừa qua bậc Trung Học . Tôi làm việc 10 tiếng đng h 1 ngày , 4 ngày 1 tun l . Ngày ,

ngày , vừa tan s[] , tôi lại vội lái xe tới lớp . Từ []y , tôi làm việc full time , đi học full time , bận bịu vô cùng . Học kỳ (quater) đầu tiên , tôi ghi danh một lớp Toán , và hai lớp Anh Văn , mỗi lớp 5 tín ch[] (credit) . Tôi miệt mài trong công việc suốt ngày , và chuyên c[]n trong học tập mỗi đêm . Vào mùa thi , tôi thức tr[]ng hai , ba đêm là thường . Tôi ghi danh full time để thúc d[]t thẳng con út . Thằng nh[] sợ ông b[] theo kịp , nên phải g[]ng chạy có c[]r để thoát lên đại học 4 năm .

Một niên khoá trôi qua . Con đường học hành c[]a tôi đang có v[] rộng m[] thênh thang , thì b[]ng dừng lại quẹo vào một khúc quanh , ch[] vì mùa Fall 2000 tôi đã ghi danh lớp History 274 « US and Vietnam » .

Tôi « l[]y » lớp S[] Ký này với mục đích tìm hi[]u xem cuộc chi[]n tranh vừa qua đã được các s[] gia Mỹ ghi chép lại như thế nào ? Từ đó , hy vọng bi[]t được ph[]n nào , nguyên nhân vì sao , giữa đường , Mỹ đã b[] rơi Việt Nam , vì sao chúng ta đã thua trận .

Người từ lâu độc quy[]n phụ trách lớp S[] 274 là th[]y Dan . Trong thời gian dài c[] chục năm qua , ông giáo kỳ cựu này đã đào tạo hàng ngàn môn sinh . Những học trò c[]a ông sau khi chuyển tiếp lên trường đại học bốn năm , đã trở thành những Thạc Sĩ , Tiến Sĩ . Lâu lâu họ lại ghé v[] trường xưa , thăm ông th[]y cũ .

Lớp « US and Vietnam » mùa Fall 2000 có chừng hơn hai chục học viên , trong đó đa tr[]ng chi[]m đa s[] . Có 4 học trò gốc Châu Á , g[]m 2 anh Tàu lục địa , một cậu bé H'Mong và tôi . Bạn đồng lớp với tôi còn nh[] l[]m . Họ tr[] hơn m[]y đứa con tôi nhi[]u .

Tôi cứ tư[]ng rằng những tài liệu lịch s[] mà các th[]y giáo đem truy[]n bá , phải nằm trong chương trình đã ki[]m duyệt và cho phép c[]a Bộ Giáo Dục Hoa Kỳ . Nhưng thực t[] không phải vậy . N[]n giáo dục c[]a Mỹ đã đi vào tự trị từ lâu . Th[]y giáo có toàn quy[]n lựa lái , hướng d[]n con thuy[]n học v[]n ch[] học trò mình tới bất kỳ b[]n bờ nào mà thầy đã chọn . Th[]y giáo ch[]

định sách giáo khoa nào thầy sẽ dạy để chúng tôi mua . Thầy phân bổ những tài liệu nào mà thầy ưng ý . Trong hai phần ba thời gian đầu của học kỳ Fall 2000 , mỗi khi nói tới phong trào Việt Minh , ông giáo sư dạy Sĩ không ngớt ca tụng HCM như một lãnh tụ tài ba , và vô cùng sáng suốt đã khôn khéo hướng dẫn dân tộc Việt Nam tới chiến thắng thoát ách đô hộ của Đế Quốc Pháp .

Thầy không định rằng , chính phủ Hoa Kỳ là nguyên nhân cuộc chiến tranh Đông Dương lần thứ hai (1954-1975) . Vì theo lời thầy , thì HCM đã năm lần gửi mật thư cho Tổng Thống Harry Truman để xin thuận phục và hợp tác , nhưng Tổng Thống Harry Truman đã từ chối . Thầy cho rằng người Mỹ đã làm nên trợ giúp quân Pháp trở lại tái chiếm Đông Dương trong khi cao trào dân chủ , đấu tranh giành độc lập đang lan tràn trên toàn thế giới , và chủ nghĩa thực dân đã lụi thời .

Chúng tôi đã được cho xem những đoạn phim cũ về trận Điện Biên Phủ , về Hiệp Định Geneve , và về cuộc di cư năm 1954 . Với những trận có âm vang quốc tế như Plei Me , Khe Sanh , Kontum , Bình Long , Long Khánh vân vân ... chúng tôi chỉ được thấy những cảnh thương vong của quân đội Đế quốc Minh và Việt Nam Cộng Hoà . Trận Mậu Thân , chỉ là cảnh ... nhà cháy , dân chạy loạn . Tất cả những « tư liệu » này đều có thực , nhưng thầy Đan chỉ trưng bày những phần có lợi cho Việt Cộng . Tôi chưa nghe được từ miệng thầy một lời nói tốt nào cho phía Việt Nam Cộng Hoà . Thầy mô tả Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà như một đội quân kém cỏi về cả tổ chức lẫn khả năng tác chiến . Với thầy Đan , chiến tranh Việt Nam chỉ là một gánh nặng cho ngân sách Quốc Phòng Hoa Kỳ , một sự phí phạm công quỹ . Đã có đôi lần tôi dơ tay nêu ý kiến bên vực quân đội ta , chính quyền ta , thì ông chỉ cười , chỉ tay vào quyển Sĩ dày cộm : – *Book said !*

Cứ cái điệp khúc « Sách dạy ! » đó , ông thầy phần chiến đã lịch sự gián tiếp nhắc nhở cho tôi hay rằng , tôi là một học trò , còn ông là một vị giáo sư nói có sách , mách có chứng .

Thầy hùng hân thuật lại những lần thầy tham gia biếu tình

chúng chiến tranh thời 1960s và nặng lời để kích lệnh động viên ngày đó , đã đưa hàng trăm ngàn thanh niên Hoa Kỳ vào chiến đấu .

Kết quả hai lần khảo hạch giữa học kỳ (Mid Term) tôi đều lãnh điểm (F) bởi vì tôi chỉ làm trót lọt phần A , B , C khoanh , còn về bài tiểu luận (essay) thì tôi bị loại thủng tay .

Cả hai bài đều lãnh điểm « không » (0) chỉ vì tôi đã viết không hợp ý ông thầy . Ngặt một điểm là , lớp History 274 này bị tính điểm đem lên trường đại học 4 năm . Bị đánh rớt lớp này thì giặc mở chuyển tiếp lên University of Washington của tôi sẽ thành mây khói .

Tôi theo học lớp này đúng vào lúc nhà trường đang sôi sục với cuộc vận động bầu cử Tổng Thống . Ông thầy dạy S không phải là người độc nhất có ác cảm với chiến tranh , mà Tiểu Bang Washington tôi đang cư ngụ cũng là thành trì của Đảng Dân Chủ . Tâm sự này khiếm cả trường học cũng chẳng có ai thông cảm !

Thời gian này lòng tôi thật muộn phiến . Tôi tự trách rằng , mùa Fall 2000 có thi đậu gì lớp tương đương với History 274 mà sao tôi lại nộp mạng vào cái lớp chết tiệt này ? Đúng là bị tiễn ra ghi danh để ngửi nghe người ta chơi mình , chơi quân đội mình . Càng nghĩ tôi càng thấy tức ! Thằng con trai thầy ông bẻ rổu rổu bèn lân la hỏi chuyện . Khi hiểu nguồn cơn nỗi buồn của tôi , nó mới cho tôi hay , năm ngoái nó cũng ghi danh học lớp này , và đã bị một « vấp » đau . Để thoát thân , từ bài thi thứ nhì nó phải viết theo ý ông giáo . Vết vấp lắm nó mới kiếm được điểm điểm .

Sau ngày có kết quả khảo hạch kỳ thứ nhì , tôi bẻ công xuống thư viện nghiên cứu , sao chép những tài liệu sẽ liên quan tới chiến tranh Việt Nam . Tôi không màng đến vấn đề chuyển tiếp lên University of Washington nữa . Tôi chờ , nếu có cơ hội là tôi sẽ « choàng nhau » với ông giáo phần chiến này một trận , rồi muồn ra sao thì ra . Tôi lục lạo kệ sách loại chọn lọc (

preference) và tìm được một quyển Sổ Ký , trong đó , chứa đựng nhiều tài liệu ghi chép rõ ràng những thành quả mà Việt Nam Cộng Hoà đã thực hiện được . Trong số những tài liệu quý giá đó , có cả một bài đề cập tới đơn vị tôi , Liên Đoàn 2 Biệt Động Quân . Tôi vui mừng và cần thận photo copy những gì thu nhận được để dùng làm bằng chứng khi cãi lý với ông giáo sư dạy Sổ . Tôi cũng tận dụng thời gian rảnh cuối tuần để sắp xếp cho có thứ tự những điều cần tranh luận . Tôi ghi sẵn những câu phê bình , những câu chốt vấn đề trong phần với thầy Đan về cung cách giáo dục học trò của ông , và về những tài liệu mà ông đã dùng để trợ giúp . Buổi học áp chót của mùa Fall chúng tôi có một giờ đầu thi A , B , C khoanh . Sau đó thầy giáo phát đề bài làm ở nhà . Thời gian còn lại , thầy sẽ giảng gợi ý cho bài tiểu luận . Bài tiểu luận sẽ phải giao nộp vào đầu giờ buổi học cuối cùng . Vừa nghe chuông giục lao , tôi tiến tới bàn ông giáo Sổ . Dù trong bụng đã chuẩn bị sẵn một mớ ngôn từ đao to búa lớn cho một cuộc đầu khẩu sống mái , nhưng tôi vẫn dần lòng , nhẹ nhàng : – *Thưa giáo sư . Xin giáo sư vui lòng cho phép tôi được trình bày với ông đôi điều liên quan tới sự giảng dạy của ông trong thời gian vừa qua . Tôi có thể làm phiền ông vài phút được không ?* Thầy Đan mỉm cười : – *Dĩ nhiên là được . Ông có điều gì cần cứ nói .* Thầy câu chuyện đã mở đầu trót lọt , tôi mạnh miệng :

– *Thưa giáo sư , tôi là một người Việt Nam tỵ nạn . Tôi là một cựu sĩ quan của Quân Đội Việt Nam Cộng Hoà . Tôi còn nhớ trong bài giảng đầu tiên , thầy có nhắc đi , nhắc lại rằng , phi vụ đầu tiên của pháo đài bay B 52 trên Cao Nguyên Việt Nam là vụ oanh tạc Thung Lũng Ia Drang . Thầy có biết không ? Cũng vào ngày hôm đó , tôi đang tập dượt lữ mãn khoá sĩ quan Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam . Và 10 năm sau , trước khi tàn cuộc chiến , vùng đất mà tôi chịu trách nhiệm trấn giữ cũng bao gồm cả cái Thung Lũng Ia Drang đó . Thầy có biết tới những trận đụng độ đẫm máu trong thung lũng Ia Drang qua báo chí , truyền thanh , và truyền hình . Còn tôi là người đã lặn lội mười năm ở đó , đã nhiều lần bị thương đẫm máu ở đó , đã rơi lệ vuốt mắt cho nhiều đồng đội nằm xuống ở đó . Trong số những người nằm*

xuống máy , không thiếu những thanh niên Mỹ đang trang lứa với thời kỳ . Nơi đó chúng tôi chỉ cần đợi quên mình từng ngày , vì niềm độc lập của đất nước tôi , và vì quyền lợi của nước Mỹ . Thời kỳ chưa từng khoác áo nhà binh , chưa một lần có mặt trên chiến trường . Suốt đời thời kỳ không hiểu nổi thời kỳ nào là niềm kiêu hãnh của một người lính chiến , thời kỳ nào là lòng khát khao chiến thắng , thời kỳ nào là tình huynh đệ chiến binh .

Suốt đời thời kỳ không hiểu được vì sao hơn hai chục thương binh què quặt của một đơn vị Biệt Động Quân Việt Nam Cộng Hòa phải mất đường máu rút lui mà vẫn cứ mang theo ba người lính Mỹ , trong đó có hai người bị trọng thương ; và vì sao một đại tá Hoa Kỳ đã đưa thân che chắn cho một thương binh Việt Nam đến rồi ông bị mìn đạn vỡ đầu . Mạng lưới truyền thông thiên Cộng không lẽ của Hoa Kỳ đã tiếp tay với bộ máy tuyên truyền của Cộng Sản Quốc Tế để tình xuyên tạc , bóp méo tất cả những liên quan tới nguyên nhân , diễn tiến , và hậu quả của cuộc Chiến Tranh Việt Nam . Từ đó , tên Việt Cộng khát máu HCM đã được tô vẽ , đánh bóng thành một vị lãnh tụ đức độ anh minh .

Chính tên sát nhân này và đảng Cộng Sản Việt Nam đã giết oan không biết bao nhiêu đảng bào vô tội của tôi trong suốt thời gian ba mươi năm chiến tranh . Năm trong số hàng trăm ngàn nạn nhân bị giết , tù đày , thời tiêu , cha tôi và chú tôi cũng bị chặt đầu trôi sông trong thời gian đó . Nếu chế độ Cộng Sản là tốt đẹp , thì đã không có một triệu dân miền Bắc di cư vào Nam sau Hiệp Định Geneve năm 1954 , và sẽ chẳng có những cuộc vượt biên bị thảm của hàng triệu thuyền nhân trên biển cả quê hương sau khi Miền Nam rơi vào tay Cộng Sản năm 1975 . Thời kỳ mới thời kỳ hình bé gái Kim Phúc trên truyền hình , vừa khóc vừa chạy , thân mình phồng cháy vì bom Napalm của quân Đông Minh đánh lên vào nhà dân , mà thời kỳ đã thời kỳ xót xa , cho rằng quân Đông Minh tàn ác .

Nếu thời kỳ vào vị trí của tôi , không hiểu thời kỳ sẽ nghĩ sao ? Ngày 18/04/1974 , sau khi tái chiếm Căn Cứ Ho Chi Minh 711 , Pleiku , tôi đã tận mắt chứng kiến một cảnh dã man chưa từng thời kỳ . Trong một căn hầm trú ẩn đầy ruồi nhặng , trên chiếc

giường tre là cái xác trôn truông của một người vợ lính . Chị bị Việt Cộng lột hết quần áo , bị hãm hiếp , rồi bị đâm chết bởi nhiều nhất lưỡi lê , ruột gan lòi lòng thòng . Trên nền đất , máu đọng thành vũng . Trong góc hòm là xác đứa con trai hai tuổi của nạn nhân . Cháu bé bị trói hai tay , hai chân bằng dây dù và cũng bị hàng chục nhất lưỡi lê đâm vào bụng , vào ngực . Hai người này vừa theo chuyến xe tiếp tế của đơn vị lên thăm Chông và Cha của họ được vài ngày . Họ đã không kịp chạy khi Việt Cộng tràn ngập căn cứ trưa 15/05/1974 . Câu chuyện vừa tới đây thì hết giờ nghỉ lao , học trò trở lại lớp . Ông giáo vỗ vai tôi , – Ông cứ nghỉ đây , ta sẽ tiếp tục .

Rồi ông lớn tiếng cho phép lớp nghỉ sớm , để học trò có thời gian chuẩn bị bài thi viết . Chờ cho người học trò sau cùng ra khỏi cửa , thầy Đan nói nhè với tôi : – Ông hãy tiếp tục câu chuyện của một nhân chứng sống . Tôi mong được nghe thêm .

Tôi không ngần ngại , tiếp lời :– Cảm ơn Giáo Sư . Tôi chỉ nói những gì thầy tận mắt , nghe tận tai , và những gì xảy ra cho chính bản thân và gia đình tôi để thầy có một nhận định chính xác về cuộc chiến tranh Việt Nam đã ảnh hưởng như thế nào đối với người dân Việt .

Tôi tâm sự với thầy Đan rằng , tôi là một học trò tốt nghiệp trung học vào đúng thời điểm đất nước lâm nguy nên tôi đã tình nguyện vào quân ngũ để cứu nước . Tôi tóm lược cuộc đời chinh chiến của mình cho ông giáo nghe . Tôi thầy thầy Đan đặc biệt lưu tâm tới những chiến dịch xảy ra trên Tây Nguyên , và ông có vẻ rất quen thuộc với những địa danh Ban Mê Thuột , Pleiku , Plei Me , Đức Cơ , Kontum . Nghe tôi nói về Tây Nguyên chiến trận , chột chóc xảy ra hàng ngày , ông vội hỏi : – Mời lên ra trận , ông có sợ không ?

Tôi cứ tình thực trả lời :– Sợ chứ ! Vào chột chột , ai mà không sợ ? Nhưng tinh thần trách nhiệm đã làm cho tôi quên cái sợ . Thầy ông giáo sư có vẻ muốn nghe truyện chiến trường , muốn hiểu tâm tư người đi trận ra sao , tôi đã không ngần ngại thuật lại hoàn cảnh của tôi trong trận Dak Tô năm 1969 . Cuối

trận này tôi đã phải mị khói đờ yêu cầu máy bay đánh ngay trên đờu mình đờ cùng chết với quân thù . Vào giờ phút tuyệt vọng nhứt của trận đánh đó , tôi đã nghĩ gì , tôi cũng thờ lộ cho ông giáo biết . Ông giáo sư đã từng nghe nói tới cái tên « Đường Mòn HCM » nhưng chưa bao giờ ông ngờ rằng đó là cờ một hệ thống đường giao thông chằng chịt che đờu dưới rừng già dọc Trường Sơn . Tôi đã chia sẻ với ông những cảm giác hờ hộp , căng thờng của người có cái kinh nghiệm đi toán Viờn Thám sẵn tin dọc biên giới Việt Miờn Lào từ Khâm Đức tới Bu Prang vào những năm 1972-1973 . Ông cũng rờt hứng thú khi nghe tôi thuyết trình về kỹ thuật bờn xe tank mà Tiờu Đoàn 82 Biệt Động Quân đã áp dụng trong trận Xuân Lộc Tháng Tư năm 1975 . Trận Xuân Lộc này ông có nghe qua , nhưng ông không ngờ , một trong những cờp chờ huy trực tiếp của trận đánh lưng lờy lờy đang ngời trước mặt ông . Tôi không quên nói tới những lờn dừng quân bên xóm làng quê nghèo nàn , nhận những bát nước chè xanh , những cờ khoai luộc của đờng bào tôi đem ra mời mọc . Tình quân dân cá nước lờy đã là những liờu thuốc bờ giúp tinh thờn chúng tôi mạnh mẽ hơn khi đời mặt với quân thù . Tôi thuật lại cho thờy nghe , trong tình thờ hoàn toàn tuyệt vọng , chúng tôi đã chiờn đờu kiên cường như thờ nào .

Và sau khi biết rằng chờ trong vòng một tháng cuối cùng , chín mươi phờn trăm của quân số hơn năm trăm người thuộc Tiờu Đoàn 82 Biệt Động Quân đã chết vì tờ quờc , thì ông giáo đã giơ hai tay lên trời , lờc đờu thờt ra hai tiếng ,

Thờy Dan la lên : – Trời ơi ! Thờy Dan cũng muờn tìm hiờu xem , sau khi mờt nước thì sẻ phận của tôi và gờn một triệu quân nhân , công chức chính quyờn Việt Nam Cộng Hoà ra sao . Ông đã trờ mờt ngạc nhiên khi biết ra rằng , từ sau Tháng Tư năm 1975 , khắp đờt nước tôi , « Trại Cời Tạo » đã mọc lên như nấm . Cái tên « Re Education Camp » mà ông đã nghe qua , trên thực tờ chờ là những trại tù khờ sai . Những « học viên » trong các trại đó sẻng không khác gì những con vật , quần quại với cái đói . Họ bị ép buộc làm việc tới kiệt lực . Tinh thờn bị khờng bờ , căng thờng liên miờn bời những buời ngời đờng học tập ,

phê bình , b u bán . Tôi thú thật với ông giáo rằng , trong thời gian đó , tôi ch  nghĩ tới tự do ; làm sao đ  tìm lại được tự do , dù có ch t cũng cam lòng . Ông giáo đã t  ra say mê theo dõi truyện hai l n tôi tr n trại thất bại , cùng những cực hình mà tôi phải gánh chịu . Tôi cũng không ngần ngại thuật lại hoàn cảnh của vợ tôi ngày đó , một n ch b n đưa con thơ dại , v t v  , t o t n nuôi con , chờ ch ng trong 13 năm tôi bị giam giữ , tù đ y .

Tôi cho ông giáo bi t tôi là người sinh ra tại Mi n B c Việt Nam . Tháng 07/1954 gia đình tôi đã cùng g n một triệu người khác di cư vào Nam đ  tr n lánh Cộng S n . Tôi c n kể phân tích cho th y rõ , sau Hiệp Định Geneve năm đó , hai miền Nam , B c Việt Nam đã thành hai quốc gia , độc lập và có ch  quy n , có biên giới . Chính HCM và đ ng Cộng Sản Việt Nam đã chủ trương , phát động và di n r  theo đ u i một cuộc chiến tranh ti n chiếm Miền Nam . Quân đội và nhân dân Việt Nam Cộng Hoà ch  làm nhiệm vụ tự vệ . Quân Mỹ và Đ ng Minh vào Việt Nam là đ  phụ giúp chúng tôi ch ng lại một cuộc xâm lược từ phương B c .

Chúng tôi th t tr n không phải vì chúng tôi kém khả năng , thi u tinh thần chiến đ u , mà vì người Mỹ đã ph n bội , n a đường rút quân , c t viện trợ . Từ khi người Mỹ rút lui , chúng tôi bị bó chân bó tay , bụng đói mà v n phải chiến đ u . Trong khi đó , Mi n B c lại tràn ngập lương thực , quân dụng , quân nhu , và vũ khí viện trợ từ kh i Cộng . Thời gian kh i đ u chương trình Việt Nam Ho  chiến tranh , còn được cung ứng vũ khí , lương thực d i dào , chúng tôi đã chứng t  kh  năng có th  c ng đáng bất cứ nhiệm vụ nào của quân đội Đ ng Minh bàn giao lại . Đ  chứng minh điều này , tôi m i t r copy từ quy n History của thư viện , trong đó có sơ đ  các cánh quân Việt Nam Cộng Hoà vượt biên ti n chiếm mi n B c Cam B t trong chiến dịch Bình Tây 1 , 2 , 3 cuối năm 1970 của Quân Đoàn II . Tôi ch  cho ông cái dấu hiệu quân sự hình tam giác có chữ R   giữa , cạnh trên có ba cọng râu , bên trái là con số 2 :

– Đây ! Thừa th y , cuối năm 1970 , tại vùng 2 Chiến Thuật ,

chúng tôi đã đánh đuổi quân Bắc Việt tới bờ đông cửa sông Mê Kông trên đất Miên . Ngày đó tôi là người chỉ huy một đơn vị trực thuộc Liên Đoàn 2 Biệt Động Quân . Tôi đã đánh chiếm thành phố Ba Kev , và đóng quân tại nơi này một thời gian . Chúng tôi đã chứng tỏ rằng khả năng chiến đấu của chúng tôi đã hơn hẳn quân đội Bắc Việt . Nhưng những năm sau , viện trợ cắt giảm dần . Mặc dù tinh thần của chúng tôi không suy giảm , nhưng chiến đấu trong tình hình thiếu thốn thường xuyên , chúng tôi vất vả lắm . Tôi xin đan cứ ra đây một so sánh để thấy thấy rõ sự khác biệt .

Trước khi Mỹ rút , tháng 06/1968 , có một lần tôi đang dẫn quân tiến chiếm một ngọn đồi thì Bộ Chỉ Huy Task Force South của Mỹ ở Đà Lạt đã bắt tôi ngừng lại để chờ pháo binh và không quân yểm trợ . Tôi đã nhận được một phi tuấn hai phi xuất F4C và sau đó là một hoả tập tám trăm quả đạn đại bác 105 ly trên mục tiêu trước khi xung phong . Mục tiêu đó chính rộng bằng diện tích khuôn viên trường Shoreline CC này . Chỉ hơn một năm sau khi Mỹ rút , tháng 08/1974 , tiến đến Plei Me do tôi trấn giữ đã bị một lực lượng địch đông gấp 9 lần vây hãm 34 ngày đêm . Plei Me cũng chính rộng bằng trường Shoreline CC thôi . Vậy mà mỗi ngày chúng tôi đã hứng chịu từ một ngàn tới hai ngàn viên đạn pháo cối của địch . Để chống lại , ngoài hai khẩu 155 ly của quân bạn yểm trợ từ xa , tôi chỉ có hai khẩu đại bác 105 ly . Vì tình trạng khan hiếm , tôi chỉ được phép bắn theo cấp số đạn giới hạn là bắn viên cho mỗi khẩu súng một ngày . Chiến đấu trong tình trạng thiếu thốn như thế , chúng tôi vẫn chiến đấu . Thấy nghĩ sao về chuyện này ? Chúng tôi đã chiến đấu cho chính nghĩa như thế đấy , chúng tôi đã hy sinh như thế đấy , và chúng tôi đã bị bắt rơi như thế đấy . Tôi cũng không hiểu vì sao người Mỹ phản chiến , trong đó có thấy , lại xuống đường tranh đấu , cứ vũ cho kẻ thù của chúng tôi , và ngược đãi chiến binh của chính nước Hoa Kỳ ? Thấy ơi ! Sao thấy lại nhớ như thế ! Thấy đã tiếp tay với kẻ thù , đâm sau lưng thân nhân và bạn bè đồng minh của thấy . Nhân dịp này , tôi cũng chuyển lại cho thấy nghe tâm sự của anh Bill , một bạn cựu quân nhân Mỹ trở về từ Việt Nam năm 1973 . Anh Bill

hiện nay (2000) là Supervisor của hãng mà tôi đang làm việc . Đây là lời của anh ấy :

– Bạn có cảm thông nỗi đau đớn của chúng tôi ngày đó không ? Hôm chúng tôi cặp bờ Everett , Washington , dân chúng Mỹ , kể cả những người thân , tiếp đón chúng tôi bằng cách dơ cao ngoác ngoác ngón tay giữa ! Đi đâu chúng tôi cũng bị nhìn với đôi mắt khinh khi . Bao nhiêu ê chề nhục nhã đổ lên đầu người thua trận . Thua trận đâu phải là của chúng tôi ? Có bạn tôi đã buồn mà tự tử . Rồi tôi bị giam giữ . Thời gian ấy tôi được một việc làm là điếu khó khăn trên ai . Hãng xưong nào cũng không mẫn mà với những hồ sơ xin việc của những cựu chiến binh . Cũng may , có người bạn học thời Mưu Giáo đã giới thiệu tôi vào làm việc cho hãng này . Lương hướng thời ấy chỉ có 3 USD một giờ cũng đã khiến tôi mừng quá lắm rồi . Sau câu chuyện này , tôi chuyển sang phê bình cách giảng dạy của ông thầy , tôi nói thẳng với ông giáo sư rằng , bao năm nay ông đã bóp méo lịch sử của cuộc chiến tranh giữa hai miền Nam và Bắc Việt Nam , làm như thể ông đã phạm tội đối với lịch sử . Cách giảng dạy của ông đã gieo vào trí óc học trò những thành kiến sai lầm đối với Việt Nam Cộng Hoà , làm giảm giá trị sự trợ giúp của chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ đối với nước tôi . Cuối cùng , tôi hỏi ông giáo :

– Thầy còn nhớ , năm ngoái , có một cậu bé Việt Nam , mặt mày sáng sủa , lông mày rậm , tóc hớt kiểu nhà binh theo học lớp S 274 này không ? – Nhớ chứ ! Mọi lớp chỉ có vài học trò Á Châu , dĩ nhiên là tôi nhớ ! – Cậu bé Việt Nam đó chính là thằng con út của tôi ! Năm ngoái , bài tiểu luận đầu của nó bị điểm « không » (0) vì nó viết theo quan điểm của một người dân Miền Nam . Những bài sau nó phải đổi cách viết , để thầy cho điểm khá hơn . Tôi là cha nó ; tôi là một trong những người chứng kiến , tham gia và trực tiếp gánh chịu hậu quả của cuộc chiến tranh vừa qua ; tôi không thể làm như con tôi được . Tôi đã nói hết những đầu óc nói với giáo sư , và tôi sẵn sàng chấp nhận hậu quả .

Ông thầy dạy S 274 như bừng tỉnh cơn mơ : – Tôi tin lời ông , vì

chúng có lý do gì để ông nói dối . Có điều là , từ đó tới nay , hơn hai mươi năm dài , kể từ ngày những gia đình Việt Nam đầu tiên tới định cư ở Hoa Kỳ , chưa ai nói cho tôi nghe những điều này . Có thể , người ta muốn quên đi quá khứ , hoặc là người ta không có can đảm nói ra . Tôi đã hiểu , và tôi phải cảm ơn ông . Ông quả là một chiến binh thực thụ .

Nghe được những lời nói chân tình từ miệng ông giáo sư , lòng tôi cảm thấy ấm áp lạ lùng . Trước mặt tôi , ông đã thành một người bạn đồng minh , ông đưa bàn tay hộ pháp ra cho tôi bắt :
– Thừa người chiến binh . Ông vừa lập một chiến công !

Đêm ấy trên đường về nhà , lòng tôi rộn ràng như thuở nào giữa sân vận động Pleiku , sau chiến thắng Plei Me , tôi đã đứng trước một đoàn hùng binh , quần áo hoa rừng , nhận những vòng hoa rực rỡ , tai nghe bản nhạc « Bài Ca Chiến Thắng » do ban quân nhạc Quân Đoàn II hoà tấu .

Ngày chớm dứt mùa Fall năm 2000 ông thầy dạy S1 tươi cười trao cho tôi bản tổng kết cuối khoá , trên đó điểm trung bình (GPA) lớp History 274 của tôi ghi 4 chẵn (4,00) .

Cuối mùa Spring 2001 tôi dự lễ cấp văn bằng tốt nghiệp AA nơi vận động trường có mái che của Shoreline Community College . Khán đài đông nghẹt thân nhân . Vợ tôi và bản đứa con tôi cũng có mặt ngày hôm ấy . Khi người điều hành gọi tên tôi lên bục để nhận văn bằng , cả hội trường đều ngạc nhiên vì thầy nơi hàng ghế giữa của khu giáo sư có tiếng ai gào lên như tiếng sấm : – Long ! I'm proud of you ! Đến lúc bà Hiệu Trưởng bắt tay tôi thì ông giáo Dan đứng dậy , bực loa tay hướng về sân khấu : My soldier ! I'm loving you !

Ông là một người cao lớn . Trong chiếc áo thụng đen , trông ông dĩnh dàng như nhân vật chính trong phim « Người Dơi » .

Những người có mặt trong hội trường buổi ấy đều quay mặt nhìn về hướng ông giáo , ai cũng ngạc nhiên vì hành động phá lệ của một ông thầy xưa nay nổi tiếng là mô phạm . Thầy ông giáo Dan réo tên tôi ầm ầm , vợ con tôi và những khán giả ngồi trên

khán đài cũng vỗ tay , reo hò , la hét theo . Hai năm sau , khi tốt nghiệp BA từ University of Washington , tôi về thăm và báo cho ông biết , ông vui lắm .

Từ đó cho tới khi tôi nghỉ viết lại những giòng này (2011) hàng chục ngàn học trò đã tới , rời ghế từ Shoreline Community College . Và chắc chắn , hàng trăm lượt người trẻ tuổi đã đi qua lớp History 274 . Mười một năm qua , tôi vẫn nhớ buổi tối năm nào , tôi với ông giáo sư dạy Sử đã nghỉ tâm sự với nhau . Lời khen của ông , mà tôi quý như một tấm huy chương , vẫn còn vang vọng : – *Thưa người chiến binh . Ông vừa lập một chiến công !*

Seattle 2011/07

Vương Mộng Long – K20

